

Epistolele scrise de Pavel în temniță

LECȚIA
TREI

PAVEL ȘI EFESENII

THIRD MILLENNIUM

MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură - Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită.

Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru răspândirea Bibliei în Anglia și străinătate).

Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel[®]. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte eficace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere	1
II. Contextul	1
A. Autorul	2
B. Destinatarii	3
1. Destinatarii principali	3
2. Destinatarii secundari	4
C. Scopul	7
1. Împărăția lui Dumnezeu	7
2. Problemele	9
III. Structura și conținutul	11
A. Salutărilor	11
B. Lauda	11
C. Rugăciunea	12
D. Cuprinsul	13
1. Cetățenia	14
2. Administrarea	15
3. Codul de viață	17
E. Salutărilor de încheiere	19
IV. Aplicarea actuală	19
A. Cinstirea Împăratului	19
1. Lauda și închinarea	20
2. Ascultarea	21
B. Zidirea Împărăției	22
1. Cucerirea cosmosului	25
V. Concluzie	27

Epistolele scrise de Pavel în temniță

Lecția a treia

Pavel și efesenii

INTRODUCERE

Oamenii care au trăit în mai multe țări îmi spun adesea cât este de greu să te adaptezi la culturi noi. Fiecare țară are propriile obiceiuri, legi și valori, iar ceea ce este considerat potrivit într-o țară nu este neapărat potrivit în altele. Oamenii de afaceri, turiștii și chiar misionarii trebuie să petreacă foarte mult timp învățând obiceiurile țării pe care o vizitează.

Din multe puncte de vedere, același lucru este valabil și pentru viața creștină. Cu toții ne-am născut fără Hristos, despărțiți de împărăția Sa. Mulți dintre noi am trăit mulți ani deprinzând și respectând obiceiurile împărăției întunericului. Și asta ne creează probleme când căutăm să trăim după obiceiurile noii noastre țări, ale noii noastre împărății—împărăția luminii în Hristos.

Această problemă nu este nouă. Chiar și în secolul întâi creștinii trebuiau învățați cum să trăiască într-un mod corespunzător pentru împărăția lui Hristos. Mulți creștini fuseseră convertiți de la religii păgâne. Ei își petrecuseră mare parte din viață urmând căile Satanei înainte de a veni la credința în Hristos și li se părea greu să-și schimbe modul de gândire, de simțire și de purtare. Așadar, când a scris epistola către efesenii, apostolul Pavel s-a ocupat direct de această problemă, zugrăvind un cuprinzător portret cosmic al vieții în împărăția lui Dumnezeu în Hristos.

Aceasta este a treia lecție din ciclul intitulat *Epistolele scrise de Pavel în temniță*, pe care am intitulat-o „Pavel și efesenii.” În această lecție vom explora epistola lui Pavel adresată bisericii din Efes, concentrându-ne în special pe felul în care a conceput această scrisoare pentru a-i învăța pe creștini cum să zidească și să mențină împărăția lui Dumnezeu și cum să propășească în ea.

Studiul epistolei lui Pavel către efesenii se va împărți în trei părți: în primul rând vom cerceta contextul; în al doilea rând vom analiza structura și conținutul epistolei; iar în al treilea rând vom discuta aplicabilitatea ei în zilele noastre. Să începem cu contextul epistolei adresată de Pavel efesenilor.

CONTEXTUL

În calitate de apostol, misiunea lui Pavel era să dea învățătură autorizată și să asigure conducerea cu autoritate a bisericii, și a făcut acest lucru în parte prin scrierea de epistole. Dar el nu voia doar să răspândească doctrina sănătoasă sau să o consemneze pentru posteritate. În primul și în primul rând el voia să slujească bisericii din vremea sa, aplicând doctrina sănătoasă. Scrisorile sale erau scrisori pastorale, pline de grijă, și se adresau direct problemelor cu care se confrunta biserica în primul secol.

Asta înseamnă că, în timp ce studiem epistola lui Pavel adresată efesenilor, ne va fi de ajutor să începem prin a pune întrebări cum ar fi: Cui i-a fost scrisă această

scrisoare? Și cu ce probleme semnificative se confruntau în viață? Cunoașterea răspunsului la astfel de întrebări ne va ajuta să înțelegem mai bine învățăturile lui Pavel.

În timp ce analizăm contextul epistolei adresate de Pavel efesenilor, ne vom concentra atenția asupra a trei lucruri: în primul rând, vom discuta despre calitatea lui Pavel de autor al scrisorii; în al doilea rând, vom identifica destinatarii inițiali; iar în al treilea rând vom analiza scopul pentru care le-a scris Pavel. Să începem prin a analiza calitatea lui Pavel de autor al scrisorii către efeseni.

AUTORUL

Un număr de savanți din zilele noastre au sugerat că de fapt nu Pavel a scris această scrisoare. Ei au susținut că Efeseni a fost scrisă de unul din discipolii lui Pavel, pentru a duce mai departe moștenirea lăsată de el și pentru a aplica învățăturile sale în moduri noi. Însă există motive întemeiate pentru a respinge această părere. Printre altele, scrisoarea afirmă că a fost scrisă de Pavel. Ascultați cuvintele din Efeseni 1:1:

Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, către sfinții care sunt în Efes (Efeseni 1:1).

Este adevărat că în biserica primară unii învățători falși au falsificat scrisori sub numele altor oameni, dar ori de câte ori biserica a descoperit că o scrisoare e contrafăcută a respins-o. Iată învățătura lui Pavel în acest sens din 2 Tesaloniceni 2:1-3:

Vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi ... Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip (2 Tesaloniceni 2:1-3).

Pur și simplu este prea greu să credem că un admirator sau discipol al lui Pavel i-ar fi contrazis învățătura falsificându-i astfel numele.

Mai mult decât atât, Efeseni seamănă foarte bine cu celelalte scrisori ale lui Pavel, atât ca doctrină, cât și ca limbaj. Asemănarea cu Coloseni este deosebit de mare, lucru care nu ar trebui să ne surprindă, având în vedere că Pavel le-a scris probabil pe amândouă cam în aceeași perioadă. Aceste asemănări sunt atât de mari și de naturale încât, chiar dacă Pavel nu și-ar fi menționat numele în scrisoare, este greu de imaginat că biserica ar fi atribuit-o altcuiva.

În cele din urmă, conform capitolelor 19-21 din Fapte, Pavel înființase biserica din Efes și locuise în Efes doi ani. Chiar și după acea perioadă, el continuase să mențină relații strânse cu prezbiterii. Pur și simplu este cu neputință să ne închipuim că efesenii nu ar fi recunoscut această scrisoare ca fiind un fals. Tot așa, este cu neputință să ne închipuim că biserica primară nu ar fi distrus un fals trimis, chipurile, de un apostol așa de proeminent unei biserici așa de proeminente.

DESTINATARI

Acum, după ce am examinat calitatea de autor a lui Pavel, ar trebui să ne îndreptăm atenția către destinatarii inițiali ai epistolei către efesenii.

Vom cerceta destinatarii epistolei lui Pavel în două părți, ocupându-ne prima dată de destinatarii principali, și anume biserica din Efes, și apoi de destinatarii secundari, în special bisericile din valea Licus. Să începem prin a analiza biserica din Efes, ca destinatari principali ai epistolei.

Destinatarii principali

Să mai citim o dată cuvintele din Efeseni 1:1:

Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, către sfinții care sunt în Efes (Efeseni 1:1).

În adresare, Pavel a identificat biserica din Efes ca destinatară.

Efesul era capitala provinciei romane Asia, care corespunde în mare regiunii cunoscute acum sub numele de Asia Mică. În timpul primului secol, era una din cele mai populate și mai importante cetăți din imperiul roman, slujind ca legătură între lumea orientală și cea occidentală. Din punct de vedere geografic, se afla pe coasta mării Egee, nu mult spre nord de râul Meandru.

Trebuie să menționăm că unii savanți cred că scrisoarea nu a fost inițial trimisă efesenilor. Există o mulțime de motive pentru dubiul lor, însă toate sunt slab fondate. Printre altele, unii atrag atenția că unele manuscrise ale acestei scrisori nu conțin în Efeseni 1:1 cuvintele „în Efes“. Deși acest lucru este adevărat, majoritatea manuscriselor conțin aceste cuvinte și nu există manuscrise cunoscute care să specifice un alt destinatar.

Mai mult decât atât, numeroase detalii din scrisoare erau deosebit de relevante pentru Efes. Gândiți-vă doar la două exemple.

În primul rând, din Fapte 19 aflăm că, în timpul petrecut în Efes, Pavel a avut conflicte cu cei care se închinau zeiței păgâne Artemis și cu multe practici oculte. Prin urmare, în Efeseni 5:11 a vorbit foarte hotărât împotriva „lucrărilor neroditoare ale întunericului“ și în Efeseni 6:11-12 a insistat că creștinii se luptă împotriva zeilor păgâni falși.

În al doilea rând, știm din cercetări arheologice că orașul Efes era considerat „susținătorul“ zeiței Artemis, iar despre Artemis se spunea că a făcut din Efes cel mai „slăvit“ oraș din provincia Asia. În acest sens, în Efeseni 5:27-29 Pavel a vorbit despre Hristos, care „hrănește“ sau „susține“ biserica și a vorbit despre modul în care Hristos transformă biserica în mireasa Sa „slăvită“ și strălucitoare.

Aceste detalii și altele par a fi fost croite pentru a rezona în mod deosebit cu biserica efeseană.

În cele din urmă, câțiva părinți ai bisericii primare au depus mărturie că Pavel a trimis această scrisoare efesenilor. De exemplu Clement din Alexandria, care a scris spre sfârșitul secolului al II-lea, a scris aceste cuvinte în capitolul 5 al lucrării sale *Pedagogul*:

Și, scriind efesenilor, Pavel a dezbătut în cel mai clar mod situația respectivă, vorbind astfel.

După această introducere, Clement a pus textul complet din Efeseni 4:13-15.

În mod similar, iată ce a avut de spus Tertulian, care a scris chiar la începutul secolului al III-lea, în lucrarea *Împotriva lui Marcion*, cartea 5, capitolul 17:

Pe baza tradiției adevărate a Bisericii această epistolă a fost trimisă efesenilor, nu laodiceenilor.

Potrivit lui Tertulian, întreaga tradiție a bisericii de dinaintea acelei perioade afirmase că această scrisoare a fost trimisă la Efes și niciun martor din biserica primară nu îl contrazice pe Tertulian în această privință. Pe scurt, există dovezi solide pentru a crede că Pavel a intenționat ca scrisoarea aceasta să fie citită de biserica din Efes.

Acum, după ce am analizat dovezile care arată că biserica din Efes a fost destinatarul principală, ar trebui să ne îndreptăm atenția către destinatarii secundari, mai cu seamă bisericile din valea Licus.

Destinatarii secundari

În secolul întâi, în valea Licus au apărut câteva biserici. Știm că existau biserici în orașele Colose și Laodiceea și avem motive întemeiate să bănuim că exista o biserică și în Ierapole. Deși aceste biserici nu sunt menționate în epistola lui Pavel către efesenii, avem motive întemeiate să bănuim că Pavel s-a gândit la ele atunci când a scris.

Vom cerceta două tipuri de dovezi care indică spre bisericile din valea Licus ca destinatari secundari: în primul rând, dovada că Pavel a scris unui public necunoscut, iar în al doilea rând relevanța acestei epistole pentru bisericile din valea Licus. Să începem prin a examina câteva detalii care sugerează că destinatarii scrisorii nu erau cunoscuți de Pavel.

Să ne gândim mai întâi la cuvintele lui Pavel din Efeseni 1:15:

... de când am auzit despre credința în Domnul Isus care este în voi și despre dragostea voastră pentru toți sfinții (Efeseni 1:15).

Se pare că Pavel nu văzuse cu ochii lui credința unei părți semnificative a cititorilor. Cuvintele sale din Efeseni 3:2-3 sugerează același lucru:

Dacă cel puțin ați auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu care mi-a fost dată față de voi. Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta despre care v-am scris în puține cuvinte (Efeseni 3:2-3).

Pavel a afirmat că cititorii săi știu despre evanghelia sa nu pentru că îi învățase el înainte, ci pentru că le scrisese despre ea în primele capitole tocmai ale acestei scrisori. Dar bineînțeles că Pavel îi învățase personal pe efesenii.

O altă indicație că Pavel a scris multor persoane pe care nu le cunoștea este aceea că scrisoarea sa nu conține adresări personale. În toate celelalte scrisori canonice pe care le-a scris, Pavel a indicat că își cunoaște cititorii prin includerea de detalii cum ar fi:

- numele persoanelor pe care le cunoștea;
- salutări adresate unor persoane specifice;
- menționarea timpului petrecut cu cititorii săi;
- termeni familiari de adresare, de exemplu „fraților“;
- exprimarea dragostei sale față de cititorii; și
- autocaracterizarea sa drept „părintele spiritual“ al cititorilor.

De fapt, epistola lui Pavel către efeseni este singura sa scrisoare canonică care nu conține referințe personale, și asta în ciuda faptului că avea o relație foarte strânsă cu biserica din Efes. Acest lucru arată că el dorea ca scrisoarea sa să circule la mai multe biserici, începând cu biserica din Efes și continuând cu bisericile pe care nu le cunoștea.

După ce am văzut că între destinatarii lui Pavel se numărau și biserici pe care nu le cunoștea, suntem gata să examinăm dovada că el a scris bisericilor din valea Licus, inclusiv cele din Colose, Laodiceea și Ierapole.

Una din legăturile cu valea Licus o face prietenul lui Pavel, Tihic. Conform pasajelor din Efeseni 6:21-22 și Coloseni 4:7-8, Tihic a dus cel puțin două scrisori trimise de Pavel: una bisericii din Efes și una bisericii din Colose. Este foarte probabil ca el să le fi dus în cadrul aceleiași călătorii. De asemenea, Pavel a scris în același timp o scrisoare bisericii din Laodiceea, cu toate că aceasta nu s-a păstrat.

Pavel a menționat epistola pe care o scrisese laodiceenilor în Coloseni 4:16, prin următoarele cuvinte:

După ce va fi citită această epistolă la voi, faceți așa ca să fie citită și în Biserica laodicenilor; și voi, la rândul vostru, să citiți epistola care vă va veni din Laodiceea (Coloseni 4:16).

Este rezonabil să presupunem că Tihic a dus și scrisoarea pe care a scris-o Pavel bisericii laodiceene. Aceasta ar fi fost cea mai bună metodă de a asigura că ambele biserici citească ambele scrisori. Și este rezonabil să credem și că le-a dus și copii ale epistolei către efeseni, pentru a le citi.

Un alt motiv care ne face să credem că intenția lui Pavel a fost ca bisericile din valea Licus să citească Efeseni este că el se gândea foarte mult la aceste biserici în timpul întemnițării. Iată cuvintele sale din Coloseni 2:1:

Vreau, în adevăr, să știți cât de mare luptă duc pentru voi, pentru cei din Laodiceea și pentru toți cei ce nu mi-au văzut fața în trup (Coloseni 2:1).

Pavel era îngrijorat cu privire la învățăturile false din Colose și se pare că credea că și în Laodiceea, și probabil și în alte biserici din regiune, există probleme similare.

De pildă, el a menționat biserica din Ierapole în Coloseni 4:12-13, scriind:

Epafra ... are o mare râvnă pentru voi, pentru cei din Laodiceea și pentru cei din Ierapole (Coloseni 4:12-13).

Faptul că a menționat Ierapolele indică probabil că acolo exista o biserică organizată. Se poate subînțelege că bisericile din valea Licus îl plăteau împreună pe Epafra ca să stea cu Pavel, făcând din el un memento constant al bisericilor pe care le reprezenta.

Grija lui Pavel pentru bisericile din valea Licus sugerează că nu ar fi lăsat să treacă vreo ocazie de a le sluji, mai ales dacă acest lucru însemna doar să facă o copie în plus a unei scrisori pe care s-o ducă Tihic.

Un al treilea factor care ar trebui să ne determine să credem că Efeseni a fost destinată bisericilor din valea Licus este acela că epistolele lui Pavel către efeseni și coloseni tratează probleme similare. Așadar, este rezonabil să spunem că epistola către efeseni ar fi fost relevantă și potrivită pentru bisericile din valea Licus. Vom menționa un singur exemplu, de dragul ilustrației.

După cum am văzut într-o lecție precedentă, colosenii aveau probleme cu învățătorii falși care se închinau demonilor și îi venerau. Pavel s-a împotrivit ereziilor lor accentuând măreția fără pereche a lui Isus Hristos față de întregul cosmos și în special față de demoni.

De exemplu, în Coloseni 1:16, L-a descris pe Isus prin următoarele cuvinte:

Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El (Coloseni 1:16).

Comparați acest pasaj cu Efeseni 1:20-22, unde Pavel L-a descris pe Hristos astfel:

Hristos ... [este așezat] ... mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor (Efeseni 1:20-22).

În acest pasaj, ca și în cel din Coloseni pe care tocmai l-am citit, Pavel a folosit cuvintele grecești *archē* și *exousia*, traduse aici prin „domnie“ și „stăpânire.“ Dar aceste cuvinte se refereau în principal la ființe spirituale. El a mai folosit în mod repetat și cuvântul grecesc *kuriotēs*, care se poate referi fie la conducători omenești, fie la ființe spirituale cum ar fi îngerii și demonii. În cele din urmă, Pavel a folosit cuvântul grecesc *dunamis*, tradus aici prin „dregătorie.“ Deși *dunamis* este folosit adesea ca să denote doar „putere“ sau „abilitate“, iudaismul primului secol ajunsese să aplice acest termen demonilor care se aliniază împreună cu Satan pentru a lupta împotriva lui Dumnezeu.

Rolul lui Tihic de mesager al lui Pavel, grija specială pe care a avut-o Pavel pentru bisericile din valea Licus și teme similare ce se regăsesc în Efeseni și Coloseni sugerează cu tărie că Pavel s-a gândit și la bisericile din valea Licus atunci când le-a scris efesenilor.

Acum, după ce am văzut că între destinatarii inițiali s-au numărat probabil atât biserica din Efes, cât și bisericile din valea Licus, putem să analizăm mai îndeaproape

scopul pentru care a scris. De ce a simțit Pavel nevoia să trimită această scrisoare?

SCOPUL

De obicei, Pavel își adapta scrisorile pentru a trata problemele specifice ale unui grup relativ localizat de oameni pe care îi cunoștea direct sau personal. Însă în Efeseni a procedat altfel: a răspuns problemelor mai multor biserici din diferite locuri, dintre care cu multe nu se întâlneau niciodată.

Scopul lui Pavel atunci când a scris această epistolă a fost acela de a trata problemele tuturor acestor biserici, însă strategia sa nu era să trateze fiecare problemă în parte.

Discuția noastră cu privire la scopul lui Pavel se va împărți în două secțiuni: în primul rând, vom examina tema împărăției lui Dumnezeu din epistola lui Pavel către efeseni; în al doilea rând, vom analiza modul în care a abordat Pavel câteva probleme cu care se confrunta biserica în ceea ce privește împărăția lui Dumnezeu. Să examinăm mai întâi tema împărăției lui Dumnezeu.

Împărăția lui Dumnezeu

Majoritatea creștinilor asociază expresia „împărăția lui Dumnezeu“ cu evangheliile sinoptice Matei, Marcu și Luca. Dar împărăția lui Dumnezeu a fost un subiect important și pentru Pavel. El a făcut referire explicită la împărăția lui Dumnezeu de șaisprezece ori în epistolele sale și a folosit și alte cuvinte relative la regalitate cel puțin la fel de des.

În lecțiile precedente am subliniat că escatologia lui Pavel, doctrina sa cu privire la zilele din urmă, a ocupat un loc central în gândirea sa. El a înțeles că Hristos aducea istoria la marea sa punct culminant, începând cu lucrarea Sa de slujire pe pământ, continuând cu perioada bisericii și ajungând în final la desăvârșire prin întoarcerea Lui triumfătoare. Pavel a vorbit de regulă despre lucrarea lui Hristos în termeni ai suprapunerii veacului actual al păcatului și al morții cu veacul viitor în care Dumnezeu își va turna binecuvântările și blestemele supreme.

Dar când Isus și scriitorii evangheliilor au vorbit despre veacul viitor, l-au descris în general în termeni referitori la împărăția lui Dumnezeu. Ei l-au văzut ca perioada în care împărăția lui Dumnezeu se va manifesta pe pământ la fel ca în cer. Și bineînțeles că Pavel a crezut același lucru.

Din acest punct de vedere, ar fi greu să exagerăm importanța împărăției lui Dumnezeu în gândirea lui Pavel. De fapt, potrivit lui Luca, prietenul și tovarășul de drum al lui Pavel, vestirea împărăției lui Dumnezeu a reprezentat miezul lucrării sale apostolice. Ascultați cuvintele lui Luca din Fapte 28:30-31:

Pavel ... doi ani întregi ... propovăduia Împărăția lui Dumnezeu și învăța pe oameni ... cele privitoare la Domnul Isus Hristos (Fapte 28:30-31).

La vremea respectivă, Pavel era întemnițat la Roma—probabil chiar locul și momentul în care a scris epistola către efesenii. Observați cum a descris Luca lucrarea lui Pavel de acolo: în loc să spună că a predicat „evanghelia,” Luca a spus că a predicat „împărăția lui Dumnezeu.”

În biserica modernă, oamenii asociază cel mai adesea „evanghelia” sau „vestea bună” cu lucruri precum iertarea păcatelor unei persoane și făgăduința vieții veșnice a unei persoane. Iar acestea sunt aspecte minunate ale nădejzii noastre.

Dar în Biblie evanghelia are o sferă de aplicare cosmică. Ea este mesajul conform căruia Împăratul nostru divin Își folosește puterea și autoritatea pentru a-Și supune vrăjmașii și a învinge păcatul, pentru a-Și răscumpăra poporul din robie și pentru a-i așeza ca domnitori peste noul pământ. Iată de ce Isus și autorii evangheliilor vorbesc așa de frecvent despre „evanghelia împărăției.” Așadar, nu greșim dacă spunem că, atunci când Pavel i-a învățat pe efesenii despre natura împărăției lui Dumnezeu, el le-a oferit o imagine de ansamblu a evangheliei.

Deși Pavel a menționat în mod explicit împărăția lui Dumnezeu numai de câteva ori în Efeseni, a făcut aluzie la ea în mod frecvent. De multe ori vocabularul său amintește atât de împărăția vechi-testamentară a Israelului, cât și de imperiul roman contemporan. Ambele asocieri aminteau cititorilor lui Pavel că această evanghelie se referă la o împărăție, și anume împărăția lui Dumnezeu.

Haideți să ne gândim la șase modalități prin care Pavel a atras atenția asupra împărăției lui Dumnezeu în Efeseni, începând cu conceptul de cetățenie, pe care l-a menționat în Efeseni 2:12, 19. În Vechiul Testament, poporul lui Dumnezeu era organizat sub forma unei împărății, și anume împărăția Israelului. Dumnezeu era Împăratul lor și ei erau cetățeni ai împărăției Sale. În același fel, cea mai valoroasă și mai cunoscută cetățenie din vremea lui Pavel era cetățenia romană. De aceea, atunci când Pavel a vorbit despre creștini ca „cetățeni,” cititorii săi au înțeles că sunt cetățeni ai unei împărății.

Același lucru este valabil și în cazul conceptului de moștenire, pe care Pavel l-a menționat în Efeseni 1:14, 18 și în 5:5. În Vechiul Testament, doar cetățenilor împărăției Israelului li se dădea o moștenire în Țara Făgăduinței. Iar în imperiul roman doar cetățenii aveau drepturi de moștenitori. Cu alte cuvinte, dreptul la moștenire era numai la dispoziția cetățenilor împărățiilor. Și, de fapt, Pavel a asociat în mod clar moștenirea noastră cu împărăția lui Hristos.

Gândiți-vă și la serviciul militar pe care l-a menționat Pavel în Efeseni 6:10-18. Războiul era asociat în mod foarte direct cu conceptul de împărăție. În Vechiul Testament, toți cetățenii de sex masculin ai împărăției, apti de luptă, erau obligați să servească în oastea Israelului. Iar în imperiul roman numai cetățenii erau obligați să îndeplinească serviciul militar. Așadar, insistența lui Pavel ca creștinii să se implice în războiul spiritual implica și cetățenia în împărăția lui Dumnezeu.

În plus, domnia peste creație, menționată în pasaje precum Efeseni 1:20-2:6, era asociată cu împărăția lui Dumnezeu. În Vechiul Testament, unul din țelurile principale ale Israelului era să-și extindă dominația peste pământ. Același lucru era valabil și pentru imperiul roman. Deci, atunci când Pavel a spus că credincioșii sunt așezați cu Hristos în poziții de autoritate peste toată creația, a indicat că Hristos e Împărat și că credincioșii sunt și cetățeni și autorități în împărăția Sa.

Chiar și referirea făcută în Efeseni 3:15 la sursa numelor noastre are asocieri regale. În Vechiul Testament, poporul lui Dumnezeu purta numele Lui pentru că făcea

parte din împărăția Lui.

De exemplu, ascultați cuvintele din Amos 9:11-12:

În vremea aceea voi ridica din căderea lui cortul lui David, ... ca să stăpânească rămășița Edomului și toate neamurile peste care a fost chemat Numele Meu, zice Domnul care va împlini aceste lucruri (Amos 9:11-12).

Când Domnul a vorbit despre restabilirea cortului lui David, S-a referit la faptul că va restaura împărăția Israelului sub domnia descendenților lui David ca parte a punctului culminant al istoriei omenirii. Și cei care erau adăugați la împărăția Sa restabilită trebuiau să fie numiți cu numele lui Dumnezeu.

În imperiul roman și numele se dădea în relație cu împărăția: se obișnuia ca cei care primeau cetățenia imperiului să adopte numele celui care i-a sponsorizat în obținerea ei sau numele împăratului care le acorda cetățenia. În ambele cazuri, însușirea numelui altuia era un aspect al alăturării la imperiu.

În cele din urmă, în Efeseni 6:20, Pavel a spus despre el că este ambasadorul lui Dumnezeu. Atât în contextul Vechiului Testament, cât și în cel roman, ambasadorul era un reprezentant oficial al regelui sau al împăratului.

În felul acesta și în multe altele, Pavel a arătat că preocupările sale ample din această epistolă sunt legate direct de conceptul său privitor la împărăția lui Dumnezeu.

Acum, după ce am analizat tema împărăției lui Dumnezeu din epistola lui Pavel către efeseni, suntem gata să ne îndreptăm atenția spre problemele împărăției lui Dumnezeu de care s-a ocupat Pavel.

Problemele

Pavel a menționat multe probleme cu care s-au confruntat bisericile din Efes și din valea Licus, însă din lipsă de timp vom menționa doar trei: „eul vechi “ sau natura păcătoasă care se luptă împotriva „eului nou“ din fiecare credincios, încurajându-ne să păcătuiem; tensiunile rasiale dintre creștinii evrei și cei neevrei; și forțele demonice.

Mai întâi, atunci când Pavel a scris despre natura noastră păcătoasă și despre obiceiurile noastre păcătoase, a apelat la limbajul împărăției, spunând că păcatul nu trebuie să-i caracterizeze pe cetățenii împărăției lui Dumnezeu. De exemplu, în Efeseni 5:5 Pavel a scris următoarele cuvinte:

Căci știți bine că niciun curvar, niciun stricat, niciun lacom de avere, ... n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu (Efeseni 5:5).

Cetățenii din împărăția lui Dumnezeu pot fie să-L asculte pe Hristos, fie să nu-L asculte. Dacă ascultă, fiind credincioși Împăratului lor, moștenesc binecuvântările legământului, inclusiv lucruri precum iertarea păcatelor și viața veșnică. Dar dacă un cetățean Îl respinge pe Hristos, răzvrătindu-se împotriva Împăratului și a mântuirii oferite de El, acea persoană nu are nicio moștenire în împărăția lui Hristos.

În al doilea rând, Pavel a folosit imaginea împărăției lui Dumnezeu pentru a aborda chestiunea tensiunii rasiale sau etnice dintre evreii și neevreii din biserică. Iată cuvintele sale din Efeseni 2:11-13:

De aceea, voi, care altădată erați Neamuri din naștere, numiți netăiați împrejur de către aceia care se cheamă tăiați împrejur ... erați fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței ... Dar acum, în Hristos Isus, ... ați fost apropiați prin sângele lui Hristos (Efeseni 2:11-13).

Aici, Pavel a pus în contrast starea dinaintea venirii la credință în Hristos a cititorilor săi neevrei „netăiați împrejur“ și starea lor după venirea la credință. Înainte de a veni la credință, erau străini, nu cetățeni în Israel, împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Dar după ce au venit la credință au devenit cetățeni cu drepturi depline ai împărăției.

Pavel mai spunea asta și când neevreii erau excluși de la legămintele făgăduinței. Legămintele din Vechiul Testament erau tratate teocrate naționale între Dumnezeu și Israel. Ele erau măsurile juridice prin care Dumnezeu își administra împărăția de pe pământ. Când neevreii au fost altoiți de Hristos în împărăția lui Dumnezeu, au ajuns sub autoritatea acestor legăminte naționale. Prin urmare, aveau dreptul la binecuvântările legământului.

Discuția lui Pavel privitoare la biserică în termeni de cetățenie și legăminte a arătat că Pavel considera biserică împărăția lui Dumnezeu. Pe scurt, el a spus că evreii și neevreii sunt împăcați unii cu alții în parte pentru că acum sunt cetățeni ai aceleiași împărății.

În ultimul rând, Pavel a folosit limbajul împărăției pentru a aborda problema forțelor demonice care se luptau cu biserică.

După cum am văzut într-o lecție anterioară, bisericile din valea Licus aveau necazuri cu învățătorii falși. Acești învățători falși au împrumutat din religia greacă și din interpretări greșite ale legii evreiești pentru a-i convinge pe creștini să se închine înaintea diferitelor puteri spirituale, inclusiv a demonilor și a elementelor de bază ale universului: pământul, aerul, apa și focul. Pavel a caracterizat acești demoni și aceste elemente de bază în câteva moduri care aveau legătură cu teologia sa relativă la împărăția lui Dumnezeu. Însă cea mai clară afirmație a sa în această privință apare în Efeseni 2:1-2.

Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării (Efeseni 2:1-2).

El a spus că demonii își au propria împărăție, pe care a numit-o „împărăția văzduhului.“ Această împărăție are un domnitor sau un împărat care o guvernează. Așa cum știm din restul Scripturii, acel duh rău este Satan. Nu este de mirare că Pavel a descris ulterior opoziția dintre biserică și împărăția Satanei ca un război între împărății. Iată cuvintele sale din Efeseni 6:12:

Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești (Efeseni 6:12).

Biserica, fiind împărăția lui Dumnezeu, se află într-o bătălie cosmică cu împărăția întunericului condusă de Satan și demonii săi.

Cititorii inițiali ai lui Pavel aveau o gamă largă de probleme, de la păcate personale până la tensiune rasială, păgânism și demoni. Iar Pavel a hotărât că modalitatea cea mai bună de abordare a acestor probleme divergente este să le pună pe toate în raport cu o temă comună. Așa că le-a aruncat pe toate în lumina cuprinzătoarei realități cosmice a împărăției lui Dumnezeu în Hristos, zugrăvind pentru cititorii săi imaginea de ansamblu a ceea ce realiza Dumnezeu.

Dumnezeu Își crease poporul din nou, dându-le cetățenia în împărăția Sa, așa încât să nu mai fie înrobiți de natura lor păcătoasă sau de împărăția Satanei. El îi chemase și le dăduse putere să trăiască în armonie unii cu alții, fiind părtași la binecuvântările împărăției Sale și îi înarmase împotriva vrăjmașilor demonici.

Apelând astfel la tema împărăției lui Dumnezeu, Pavel a oferit acestor biserici primare o modalitate prin care să vadă viața creștină ca întreg și i-a încurajat să o trăiască cu dragoste și dedicare.

STRUCTURA ȘI CONȚINUTUL

După ce am explorat contextul epistolei lui Pavel către efesenii, îi putem studia structura și conținutul.

Epistola lui Pavel către efesenii poate fi împărțită în cinci secțiuni majore. Ea include: salutările, în 1:1-2; laudele aduse lui Dumnezeu, în 1:3-14; o explicație cu privire la rugăciunea continuă a lui Pavel pentru efesenii, în 1:15-23; cuprinsul, care pune în contrast împărăția luminii cu cea a întunericului, în 2:1-6:20; și salutările de încheiere, în 6:21-24.

SALUTĂRILE

Salutările apar în 1:1-2. Aici se spune că epistola vine de la apostolul Pavel și menționează că apostolatul său este „prin voia lui Dumnezeu.“ Această referire la voia lui Dumnezeu îl identifică pe Pavel ca reprezentant oficial al lui Dumnezeu, așa că cuvintele lui au autoritate divină. Salutările se încheie cu o urare standard sub forma unei scurte binecuvântări.

LAUDA

O secțiune de laudă la adresa lui Dumnezeu apare în continuare în 1:3-14. Aceasta

este singura epistolă canonică a lui Pavel în care salutările sunt urmate de o astfel de secțiune de laudă la adresa lui Dumnezeu. De obicei el își continua salutările cu o referire sau urare personală. Însă, după cum am văzut, în epistola către efeseni nu există referiri personale de niciun fel.

Nu știm sigur de ce a hotărât Pavel să nu includă urări personale; poate că s-a gândit că o secțiune de laudă ar fi mai potrivită într-o scrisoare circulară. Sau poate că a dorit să pună baza pentru secțiunile doctrinale care urmează. Unii au privit această secțiune ca începutul unei rugăciuni-dialog care se întinde pe parcursul primelor trei capitole. Alții au evidențiat că în lumea antică doxologiile închinare regilor erau comune în scrierile oficiale. După toate probabilitățile, motivele lui Pavel pentru a structura astfel scrisoarea au fost complexe. Probabil că a făcut acest lucru din diverse motive, printre care cel puțin câteva dintre cele pe care le-am menționat.

Poate că e greu să ne dăm seama care au fost motivele lui Pavel pentru a include această laudă, însă este ușor să recunoaștem conținutul ei. Ne-am putea concentra atenția asupra unor lucruri precum: teologia sa puternic trinitară din aceste versete, care cinstesc explicit lucrarea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt; sau accentul pus pe mântuirea prin ispășirea făcută de Isus Hristos, în versetul 7; sau dezvăluirea tainei evangheliei în versetul 9; sau promisiunea slavei noastre viitoare, asigurată de darul Duhului Sfânt, în versetele 11-14. Toate aceste idei merită atenție.

Există însă o idee mai amplă, care nu include doar aceste aspecte ale laudelor lui Pavel, ci explică și mult mai multe detalii menționate în acest pasaj. Nu este surprinzător faptul că această idee este împărăția lui Dumnezeu.

De pildă, în versetele 4 și 5 Pavel L-a cinstit pe Dumnezeu pentru domnia Sa suverană, laudându-L pentru că i-a predestinat pe anumiți oameni să fie poporul Său special. În versetele 9 și 10 Pavel L-a mai laudat pe Dumnezeu și pentru domnia Sa suverană peste întreaga creație, care va aduce în cele din urmă toate lucrurile sub domnia lui Hristos.

În plus, în versetele 5-7 Pavel a laudat bunăvoința lui Dumnezeu față de poporul Său. El Și-a demonstrat mila înfiindu-Și, răscumpărându-Și și iertându-Și poporul. De obicei regii antici îndreptau mari binefaceri spre poporul lor, deși binefacerile lui Dumnezeu depășesc fără îndoială orice binefaceri făcute de niște simpli cărmuitori pământești.

Și în versetul 14 Pavel L-a laudat pe Dumnezeu pentru moștenirea noastră în Hristos. Aceasta aparține împărăției lui Dumnezeu, deoarece în 5:5 Pavel a identificat moștenirea noastră ca fiind „moștenirea în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu“ și deoarece drepturile la moștenire aparțineau numai cetățenilor împărăției.

RUGĂCIUNEA

După această laudă introductivă, următoarea secțiune este o rugăciune pentru cititorii lui Pavel, care se găsește în Efeseni 1:15-23.

Rugăciunea lui Pavel constă în esență din trei părți: recunoștința pentru credincioșii cărora le scria; o rugăciune dublă ca Duhul Sfânt să-i lumineze; și o explicație extinsă a acestei iluminări.

Rugăciunea lui Pavel repetă aceleași elemente pe care le-am examinat în

secțiunea anterioară a laudei. Ea include o teologie puternic trinitară care cinstește explicit lucrarea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt, ca în versetul 17. În versetele 19 și 20 accentuează că mântuirea vine prin ispășirea făcută de Isus Hristos. Cererea principală din versetele 17-19 este pentru descoperirea în continuare a evangheliei, sub forma unei iluminări care să-i facă în stare pe credincioși să înțeleagă binecuvântările pe care le-au primit. Ea mai vorbește și despre nădejdea slavei noastre viitoare, în versetul 18.

Și, la fel ca în secțiunea de laudă, ideea mai amplă a împărăției lui Dumnezeu asigură contextul în care sunt menționate toate aceste idei.

Când am studiat tema împărăției lui Dumnezeu în lauda adusă de Pavel, ne-am axat pe trei detalii: domnia suverană a lui Dumnezeu, care include puterea și autoritatea Sa; bunăvoința lui Dumnezeu, care constă în lucrurile bune pe care El ni le dă fără plată; și moștenirea noastră în Hristos, care include toate binecuvântările legământului lui Dumnezeu cu poporul Său. Nu este surprinzător că toate aceste trei elemente ale împărăției sunt prezente și în rugăciunea sa.

Pavel a menționat suveranitatea lui Dumnezeu atunci când a vorbit despre „nemărginita mărime a puterii Sale“ și „puterea tăriei“ Tatălui, în versetul 19, și atunci când a vorbit despre faptul că Hristos stă pe tron deasupra tuturor celorlalți domnitori, în versetul 21.

El a vorbit despre bunăvoința lui Dumnezeu când a menționat că puterea lui Dumnezeu este „față de noi, credincioșii,“ în versetul 19, precum și când a spus că Hristos domnește ca Împărat pentru binele bisericii, în versetele 22 și 23.

Și, în cele din urmă, în versetul 18 a vorbit direct despre „moștenirea slavei Lui [Hristos] în sfinți,“ care este nădejdea la care sunt chemați credincioșii. Pavel a putut vorbi despre moștenirea lui Hristos ca nădejde a noastră pentru că, așa cum spune în cuprinsul scrisorii, El Își împarte moștenirea cu noi, așa încât moștenirea Sa este și moștenirea noastră. În același timp, acest lucru face aluzie la ideea generală a Vechiului Testament, care se găsește de exemplu în Deuteronomul 9:26-29, conform căreia împărăția Israelului era moștenirea lui Dumnezeu și poporul din această împărăție era foarte binecuvântat prin acest lucru.

CUPRINSUL

După ce am văzut accentul pus pe împărăție în lauda și cererea lui Pavel, ar trebui să trecem la cuprinsul acestei epistole, care se găsește în 2:1-6:20. Această parte se axează pe contrastul dintre împărăția neprihănită a lui Dumnezeu, pe de o parte, și împărăția păcătoasă a demonilor și a omenirii căzute, de cealaltă parte.

Sunt multe moduri prin care am putea schematiza cuprinsul epistolei lui Pavel către efesenii. Dar, în concordanță cu accentul nostru din această lecție, schema noastră va scoate în evidență modul în care temele din cuprins au legătură cu subiectul împărăției lui Dumnezeu. Vom împărți această parte în trei secțiuni principale: în primul rând, învățătura lui Pavel referitoare la cetățenia în împărăție, în 2:1-22; în al doilea rând, explicația sa cu privire la administrarea împărăției, în 3:1-21; în al treilea rând, un cod pentru viața în împărăție, găsit în 4:1-6:20. Vom privi mai îndeaproape fiecare dintre aceste secțiuni, deci haideți să începem prin a examina cetățenia în împărăția luminii, în 2:1-22.

Cetățenia

Învățătura lui Pavel referitoare la cetățenia în împărăția luminii poate fi împărțită în trei secțiuni: prima, Efeseni 2:1-3, se axează pe faptul că ființele umane căzute se nasc în împărăția întunericului și sunt vrăjmașe ale lui Dumnezeu din fire; a doua, Efeseni 2:4-10, detaliază modul în care ne acordă Dumnezeu cetățenia în împărăția Sa, mutându-ne din împărăția întunericului în împărăția luminii; a treia, Efeseni 2:11-22, vorbește despre natura cetățeniei noastre în împărăția luminii.

Prima dată, Pavel a reamintit cititorilor că rasa umană este păcătoasă și căzută. Noi suntem morți din punct de vedere spiritual; avem o natură rea; îi slujim pe vrăjmașii lui Dumnezeu; prin urmare, suntem pasibili să cădem sub mânia lui Dumnezeu în Ziua Judecării. Iată cum a descris el omenirea căzută în Efeseni 2:1-3:

Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului ... Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voiele firii pământești și ale gândurilor noastre și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți (Efeseni 2:1-3).

Ființele umane căzute sunt vrăjmașe ale lui Dumnezeu. Înainte ca Dumnezeu să ne mântuiască, noi ne urmăm de bunăvoie natura păcătoasă și îl slujim pe Satan, domnul puterii văzduhului.

Dar, așa cum am văzut mai devreme în această lecție, Dumnezeu a hotărât în mod suveran că unii oameni vor moșteni mântuirea. Așa că, în Efeseni 2:4-10, Pavel și-a îndreptat atenția asupra faptului că Dumnezeu își folosește prerogativele regale pentru a-i muta din împărăția întunericului în împărăția luminii. Ca parte a acestui proces, El ne reînnoiește duhul pentru a fi vii din punct de vedere spiritual și ne creează din nou în Hristos pentru a avea o natură nouă care-L iubește pe Dumnezeu. De asemenea, El ne-a predestinat și fapte bune pe care să le facem, așa încât să-L slujim pe Dumnezeu și nu pe vrăjmașii Săi. Prin urmare, noi așteptăm cu nerăbdare bogățiile incomparabile din veacul viitor în locul urgiei și judecării lui Dumnezeu.

Ultimul subiect tratat de Pavel în această secțiune a fost modul în care Dumnezeu a împlinit acum idealul Vechiului Testament de a uni evreii și neevreii într-o singură împărăție sub domnia suverană a lui Dumnezeu. Acest ideal este menționat pe tot parcursul Vechiului Testament.

De exemplu, în Psalmul 22:27-28 David a expus această viziune pentru viitorul împărăției lui Dumnezeu:

Toate marginile pământului își vor aduce aminte și se vor întoarce la Domnul: toate familiile neamurilor se vor închina înaintea Ta. Căci a Domnului este împărăția: El stăpânește peste neamuri (Psalmii 22:27-28).

Cu toate acestea, în zilele lui Pavel statutul creștinilor neevrei era o problemă foarte controversată. Creștinii evrei nu obiectau în general la convertirea neevreilor, însă

unii dintre ei simțeau totuși că neevreii sunt creștini de mâna a doua.

Înainte de venirea lui Hristos, evreii s-au bucurat într-adevăr de un tratament preferențial în împărăția lui Dumnezeu. Poporul legământului lui Dumnezeu era alcătuit în primul rând din națiunea Israelului, iar binecuvântările cele mai îmbelșugate ale legământului aparțineau bărbaților evrei liberi. Pavel cunoștea acest adevăr al credinței vechi-testamentare. Însă Noul Testament ne învață prin apostoli că toți credincioșii—evrei sau neevrei, bărbați sau femei, sclavi sau oameni liberi—primesc binecuvântările veșnice ale legământului numai prin unirea cu Hristos. În Hristos, fiecare credincios este socotit ca și cum ar fi Isus Însuși, bărbatul evreu liber care a ținut legământul lui Dumnezeu în mod perfect și a moștenit toate binecuvântările legământului.

Așadar, în împărăția lui Dumnezeu vechile deosebiri dintre evrei și neevrei sunt perimate. Întrucât toți primesc mântuirea în același fel, noul standard este un statut egal și un tratament egal pentru fiecare cetățean, indiferent de etnie. Și, datorită acestor lucruri, toți cetățenii împărăției luminii sunt cetățeni deplin, cu aceleași drepturi și privilegii, inclusiv acces deplin la Dumnezeu. După cum a scris Pavel în Efeseni 2:13-19:

Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați ... Căci, prin El, și unii și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh. Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu (Efeseni 2:13-19).

După ce am examinat ideea de cetățenie în împărăția luminii, ar trebui să ne îndreptăm atenția spre învățăturile lui Pavel legate de administrarea împărăției, învățături prezentate în Efeseni 3:1-21.

Administrare

Este evident că fiecare împărăție are nevoie de o structură administrativă de un fel sau altul. Împărățiile nu pot funcționa așa cum trebuie dacă au doar împărat și cetățeni. Trebuie să existe și alte funcții guvernamentale prin care împăratul își administrează împărăția. În cadrul guvernelor omenești tipice, acestea includ diferite niveluri și tipuri de conducere cum ar fi: cele care dau legile, cele care pun în aplicare legile și cele care judecă încălcările legilor. Același lucru este valabil și în împărăția luminii, în special așa cum se manifestă în biserică. Biblia ne învață că biserica trebuie să fie condusă de prezbiteri și că acești prezbiteri dau socoteală unul față de altul și față de Dumnezeu.

Pe vremea lui Pavel, învățătorii falși amenințau structura autorității din cadrul bisericii. De fapt, chiar înainte de arestarea din Ierusalim, Pavel îi avertizase pe prezbiterii efeseni că învățători falși se vor ridica chiar din rândurile lor. În Fapte 20:28-30, Luca a consemnat aceste cuvinte spuse de Pavel prezbiterilor efeseni:

Luați seama, dar, la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi ... Știu bine că, după plecarea mea, se vor vârfi între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din

mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor (Fapte 20:28-30).

Pavel știa că aveau să apară învățători falși care vor tulbura biserica, așa că i-a învățat pe prezbiteri să se păzească de ei.

Dar ce i-a dat lui Pavel dreptul de a le încredința această sarcină prezbiterilor și de a-i condamna pe învățătorii falși? Ei bine, pe vremea lui în biserică mai exista o slujbă prin care Dumnezeu Își administra împărăția, una care a existat ca slujbă de bază, dar care nu mai există în zilele noastre. Aceasta era slujba de apostol. Era deținută de cei care erau aleși și pregătiți de Dumnezeu Însuși și care Îl întâlniseră pe Domnul Isus Hristos cel înviat—bărbați cum era Pavel. Apostolii erau investiți cu autoritatea lui Dumnezeu și conduceau în mod infailibil întreaga biserică, inclusiv prezbiterii.

În Efeseni 3:2-7 Pavel și-a descris autoritatea apostolică în raport cu administrarea împărăției lui Dumnezeu. Iată cuvintele sale:

Dacă cel puțin ați auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu care mi-a fost dată față de voi. Prin descoperire dumnezeiască ... care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul ... prin Evanghelia aceea al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu dat mie prin lucrarea puterii Lui (Efeseni 3:2-7).

Apostolii aveau un har special de la Dumnezeu, care-i împuternicea în lucrarea lor de slujire, și o revelație specială de la Dumnezeu, care îi învăța adevărul infailibil. Și Dumnezeu i-a însărcinat să comunice această revelație bisericii. Așadar, ca apostol, era obligația și dreptul lui Pavel să explice regulile împărăției lui Dumnezeu cetățenilor ei și să îi condamne pe acei care i se împotriveau.

Dumnezeu l-a desemnat pe Pavel să fie reprezentantul Său oficial pe pământ, apostolul Său. Iar acest apostolat a conferit autoritate cuvântului lui Pavel, ca și când ar fi fost rostit chiar de Dumnezeu. De ce era atât de importantă autoritatea lui Pavel în acest punct din epistola sa către efesenii? Pe scurt, biserica trebuie să știe în cine să aibă încredere. Dacă vrem să-I fim plăcuți lui Dumnezeu, trebuie să fim informați. Trebuie să știm ce cere Dumnezeu de la noi. Însă pe vremea lui Pavel circulau atât de multe învățături false, încât era greu de știut care sunt cu adevărat cerințele lui Dumnezeu. Învățătorii falși spuneau un lucru, conducerea instituită în biserică spunea altul.

Pavel a rezolvat această problemă exercitându-și autoritatea apostolică. El le-a reamintit cititorilor săi că, întrucât era apostol, autoritatea și descoperirea sa sunt mai mari decât toate celelalte. Niciun învățător fals nu putea pretinde că este apostol, prin urmare niciun învățător fals nu putea avea descoperirile lui Pavel și nu putea vorbi cu autoritate divină. Pavel, pe de altă parte, spunea cuvintele lui Dumnezeu poporului lui Dumnezeu, pentru a-l conduce la adevăr.

În mod înțelept, învățătura lui Pavel cu privire la administrarea împărăției nu s-a încheiat cu o afirmare a autorității, ci cu o rugăciune, care se găsește în Efeseni 3:14-21. Pavel fusese misionar, pastor și apostol destul de multă vreme ca să știe că oamenii nu recunosc și nu acceptă adevărul doar pentru că îl aud. El știa că are cuvintele vieții, dar

mai știa și că nu poate să facă niște oameni căzuți să creadă în ele. De aceea, s-a rugat ca Duhul Sfânt să le ilumineze mintea pentru a accepta autoritatea și învățătura sa. El s-a mai rugat ca, în consecință, aceștia să trăiască într-un fel care zidește împărăția lui Dumnezeu și îi binecuvântează cetățenii.

Acum, după ce am văzut ideea cetățeniei și administrării în raport cu împărăția lui Dumnezeu, ar trebui să trecem la codul de viață în împărăția luminii din 4:1-6:20.

Codul de viață

Acest cod pentru viața în împărăție conține multe instrucțiuni diferite cu privire la comportamentul creștin, însă poate fi rezumat astfel: citim despre ordinea ecleziastică din împărăție în Efeseni 4:1-16; despre curățarea împărăției în 4:17-5:20; despre ordinea internă din împărăție în 5:21-6:9; și, în cele din urmă, despre războiul împărăției în 6:10-20.

Secțiunea despre ordinea ecleziastică din împărăție, care se găsește în Efeseni 4:1-16, se axează în primul rând pe pozițiile de conducere, influență și autoritate din cadrul bisericii. Iar învățătura lui Pavel accentuează modul în care aceste roluri conlucrează pentru binele tuturor. Cetățenii nu trebuie să fie invidioși unii pe alții, ci să aprecieze contribuțiile fraților și surorilor lor. Când fiecare își îndeplinește sarcinile care i-au fost încredințate, este spre folosul lui Hristos. Și, pentru că e spre folosul Lui, este spre folosul întregii împărății.

Gândiți-vă la cuvintele lui Pavel din Efeseni 4:8:

De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor“ (Efeseni 4:8).

În acest pasaj, Pavel a făcut referire la Psalmul 68:18, care Îl arată pe Domnul ca un împărat victorios care se întoarce de la luptă. În Psalmul 68, Domnul primește pradă de război de la dușmanii Săi învinși. Însă Pavel s-a axat pe ceea ce face Domnul cu aceste daruri. La fel ca regii antici, El le împarte cu oastea Sa. Astfel, într-un sens foarte real, aceste daruri Îi sunt de folos nu doar lui Hristos, ci și poporului împărăției Sale.

Pavel a descris câteva dintre aceste daruri în Efeseni 4:7-12:

Dar fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos. ... El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos (Efeseni 4:7-12).

Hristos Și-a împărțit darurile în așa fel încât cetățenii împărăției Sale să se poată sluji unii pe alții. Și, prin această slujire, împărăția Lui crește și se întărește.

De la 4:17 până la 5:20 se explică problema curățării împărăției luminii de stricăciunea care a rămas în ea. Această stricăciune, sau păcat, a fost născută și alimentată în noi când eram cetățeni ai împărăției întunericului, împărăția lui Satan. Este produsul naturii noastre vechi, păcătoase, pe care încă o păstrăm chiar și atunci când suntem

cetățeni ai împărăției luminii. Dar aceia din împărăția luminii care sunt credincioși au și o natură nouă pe care se pot baza pentru a-și birui păcatul.

După cum a scris Pavel în Efeseni 4:22-24:

Ați fost învățați cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul (Efeseni 4:22-24).

Împărăția lui Dumnezeu trebuie să fie cât mai curată cu putință din punct de vedere moral; ea trebuie să reflecte caracterul Împăratului ei, și asta spre binele întregii împărății. La urma urmei, Dumnezeu binecuvântează și răsplătește curăția morală. Așadar, prin înfrânarea de la păcat și prin faptele bune, cetățenii sporesc starea de binecuvântare a împărăției și își asigură moștenirea în ea.

Subiectul ordinii interne din împărăția luminii este tratat în Efeseni 5:21-6:9. Această secțiune vorbește despre păstrarea structurilor corespunzătoare ale autorității care există în familie și despre modul în care trebuie să se raporteze fiecare parte din cadrul relațiilor de autoritate la celelalte.

Din multe puncte de vedere, această secțiune se aseamănă cu învățătura lui Pavel despre ordinea ecleziastică, găsită în Efeseni 4:1-16. În acea secțiune, Pavel a spus că toți trebuie să îi cinștim și să îi respectăm pe cei care sunt în poziții de conducere, influență și autoritate în biserică, iar pe cei aflați în aceste poziții de conducere i-a învățat să lucreze pentru binele tuturor.

În această secțiune relativă la ordinea domestică, Pavel a confirmat structurile de autoritate dintre soți și soții, părinți și copii și stăpâni și sclavi. Și a spus fiecărei părți din cadrul acestor relații să trăiască în așa fel încât să cinștească și să facă bine tuturor părților. Din nou, motivul a fost acela că aceste structuri îmbunătățesc viața din cadrul împărăției lui Dumnezeu.

În cele din urmă, în 6:10-20 Pavel a vorbit despre războiul dintre împărăția luminii și împărăția întunericului. Aici el a spus că fiecare persoană din împărăția luminii este chemată să slujească în oștirea lui Dumnezeu, luptând în războiul spiritual purtat împotriva împărăției întunericului.

El a rezumat această ultimă secțiune din cuprinsul epistolei în Efeseni 6:11-12, unde a scris următoarele cuvinte:

Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești (Efeseni 6:11-12).

Diavolul și împărăția sa luptă împotriva bisericii și a împărăției luminii, iar Împăratul nostru divin ne cere loialitate în această bătălie. Pentru a Se asigura că putem sta fermi împotriva vrăjmașilor, El ne îmbracă în armura Sa și ne înarmează cu Cuvântul Său.

SALUTĂRILE DE ÎNCHEIERE

Ultima secțiune a epistolei lui Pavel către efeseni este încheierea, care se găsește în Efeseni 6:21-24. În acest scurt pasaj, Pavel a transmis o binecuvântare de încheiere și a indicat că Tihic avea să le aducă această scrisoare.

APLICAREA ACTUALĂ

După ce am cercetat contextul epistolei lui Pavel către efeseni și i-am explorat structura și conținutul, putem vorbi despre aplicabilitatea în zilele noastre a învățaturii lui Pavel adresate inițial efesenilor.

Aplicabilitatea scrisorii se va împărți în trei părți, de la aspecte mai restrânse la aspecte mai largi ale împărăției lui Dumnezeu: în primul rând vom vorbi despre cinstirea Împăratului; în al doilea rând vom discuta despre zidirea împărăției; și, în al treilea rând, vom trata subiectul cuceririi cosmosului. Să începem cu subiectul cinstirii Împăratului.

CINSTIREA ÎMPĂRATULUI

Așa cum am văzut, epistola lui Pavel către efeseni face apel la ideea că Dumnezeu este Împăratul divin peste întreaga creație și mai ales peste împărăția poporului Său. Împăratul nostru divin a făcut atât de multe lucruri minunate pentru noi, încât ar trebui să reacționăm cu râvnă cinstindu-L, în special prin mulțumire, ascultare și loialitate.

În concordanță cu modul în care societățile antice vorbeau despre regi și poporul lor, Pavel a descris bunăvoința regală a lui Dumnezeu față de noi în termenii „dragostei” și a descris la fel și obligațiile noastre față de El. De exemplu, iată cuvintele lui din Efeseni 2:4-7:

Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos ... El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus (Efeseni 2:4-7).

Acest pasaj face parte din discuția mai amplă în care Pavel explică modul în care ne face Dumnezeu cetățeni în împărăția Sa. Ceea ce a vrut să spună în aceste versete este că Dumnezeu își demonstrează dragostea atunci când ne regenerează, ne mută în împărăția Sa, ne așează într-o poziție de autoritate și cinste și ne dă moștenirea.

În lumea antică, regii își arătau adesea dragostea față de supușii lor și le cereau și acestora să-i iubească la rândul lor. În acest context național, cuvântul „dragoste” se referea la credincioșie și devotament, cam așa cum spunem și azi că ne iubim țara, și se manifesta în principal prin bunăvoință și protecție din partea regelui și prin supunere și

loialitate din partea supușilor săi.

Și exact asta vedem în descrierea pe care o face Pavel dragostei lui Dumnezeu pentru poporul Său. Datele istorice ale epistolei dovedesc că Dumnezeu este devotat poporului împărăției Sale și că ne prețuiește extrem de mult. Credințioșii Sa față de noi este demonstrată prin bunătatea și protecția Sa exprimate prin lucruri precum: predestinarea noastră, moartea lui Hristos în locul nostru, regenerarea duhului nostru, faptul că suntem cetățeni în împărăția lui Dumnezeu, unirea noastră cu Hristos, Împăratul ceresc, și slava pe care o vom moșteni în viitor. Și, întrucât Dumnezeu a făcut toate aceste lucruri minunate pentru noi, suntem obligați să-L cinstim în schimb.

Iată rugăciunea lui Pavel din Efeseni 3:17-4:1:

și-L rog ca ... să vă facă să vă întăriți în putere ... pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos care întrece orice cunoștință ... Iar ... a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin. Vă sfătuiesc, dar, eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o (Efeseni 3:17-4:1).

În acest pasaj, Pavel a extras două aplicații ale dragostei lui Dumnezeu: în primul rând, el L-a cinstit pe Dumnezeu prin laudă doxologică, dându-I slavă; în al doilea rând, și-a îndemnat cititorii să-L cinstească pe Dumnezeu prin ascultare, trăind o viață vrednică.

Vom examina mai îndeaproape ambele moduri prin care trebuie să-L cinstim pe Dumnezeu, începând cu lauda și închinarea pe care trebuie să I-o dăm, și trecând apoi la o viață de ascultare față de El. Să vedem mai întâi lauda și închinarea.

Lauda și închinarea

În Efeseni 5:19-20, Pavel și-a învățat în mod clar cititorii să-L cinstească pe Dumnezeu prin laudă și închinare, scriind următoarele cuvinte:

Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului. Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Hristos (Efeseni 5:19-20).

Creștinii trebuie să fie întotdeauna recunoscători pentru toate binecuvântările lui Dumnezeu. Trebuie să ne arătăm recunoștința sinceră prin psalmi, imnuri, cântări spirituale și muzica inimii noastre. Toate acestea sunt forme de laudă și închinare, indiferent dacă le exprimăm în mod vizibil, față de alții, sau în interior, numai pentru Domnul.

Pe lângă faptul că ne-a învățat să-L lăudăm pe Dumnezeu, Pavel a inclus și câteva modele de laudă pe care să le urmăm, inclusiv lauda sa din introducere, din Efeseni 1:3-14, și rugăciunea sa doxologică din Efeseni 3:14-21. Ambele pasaje ne arată cum să-L

cinstim pe Dumnezeu prin laudă și doxologie similară.

După cum am văzut, în ambele secțiuni Pavel s-a axat pe lucrarea fiecărei persoane a Sfintei Treimi: ispășirea lui Isus, revelația lui Dumnezeu față de noi și slava viitoare pe care Dumnezeu a plănuțit-o pentru noi. El a vorbit despre aceste lucruri în contextul cinstirii lui Dumnezeu pentru domnia Sa peste noi, menționând domnia suverană a lui Dumnezeu, bunăvoința Sa față de noi și moștenirea noastră în Hristos.

Acestea nu sunt singurele moduri acceptabile de a-L cinsti pe Dumnezeu ca Împărat. Dimpotrivă, așa cum a spus Pavel în Efeseni 5:19-20, trebuie să-L cinstim pe Dumnezeu pentru toate lucrurile, nu doar pentru câteva. Totuși, este important să recunoaștem că, atunci când Îl cinstim pe Dumnezeu în laudă și închinare, este bine să recunoaștem anumite lucruri pe care le-a făcut.

Pe lângă laudă și închinare, Pavel ne-a învățat și să dăm ascultare Împăratului nostru divin, ca mod de a-L cinsti.

Ascultarea

Un mod prin care trebuie să ne manifestăm ascultarea față de Dumnezeu este prin a-i rămâne loiali în mod înflăcărat și cu stăruință, lepădându-ne de domnii și stăpâniri. Așa cum a scris Pavel în Efeseni 5:8-10:

Odinioară erați întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii ... Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului (Efeseni 5:8-10).

Noi am fost cândva cetățeni ai împărăției întunericului. Acum însă loialitatea noastră este față de altcineva. Fiindcă Dumnezeu ne-a mântuit, suntem datori să-L ascultăm; suntem datori să lăsăm în urma noastră căile păcătoase ale împărăției întunericului și să trăim așa cum Îi place noului nostru Domn și Împărat.

Pavel a scris din nou despre această loialitate în Efeseni 6:24, unde a rostit această binecuvântare condiționată:

Harul să fie cu toți cei care Îl iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos cu o dragoste nepieritoare (Efeseni 6:24, traducere din lb. engleză).

Dragostea noastră pentru Domnul trebuie să fie „nepieritoare,” fără sfârșit, permanentă, devotată, trainică.

Dumnezeu dorește și ne cere devotamentul și dedicarea deplină. Nu merge să-L adăugăm la un panteon de zei cărora ne închinăm; El insistă să aibă loialitatea noastră neîmpărțită. Și nu dorește doar o loialitate pasivă, ca și cum ne-am putea întoarce de la dumnezeii falși, odihnindu-ne apoi pur și simplu în binecuvântările împărăției Sale. Nu, El dorește ca noi să ascultăm de toate poruncile Sale—nu doar să părăsim alți dumnezei, ci și să ne implicăm activ în numeroasele fapte bune pe care le-a pregătit pentru noi.

Cuvintele lui Pavel din Efeseni 2:8-10 ne ajută să înțelegem acest lucru:

Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu ... Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele (Efeseni 2:8-10).

Dumnezeu nu ne-a mântuit numai pentru a ne scăpa de la pieire sau numai ca să ne bucurăm de o viață confortabilă în împărăția Sa, ci ne-a și creat din nou în Hristos pentru a fi cetățeni roditori ai împărăției Sale, făcând faptele bune pe care ni le-a pregătit.

În Împărăția lui Dumnezeu, faptele bune au un rol specific: ele sunt instrumente prin care Dumnezeu Își extinde și curăță împărăția, prin care primește slavă și slujește poporului Său. Și, conform spuselor lui Pavel, scopul lui Dumnezeu atunci când ne-a mântuit a fost acela de a asigura că vom face aceste fapte bune. Așadar, răspunsul potrivit la harul lui Dumnezeu este să ne acceptăm desemnarea ca slujitori și lucrători ai Săi, să adoptăm țelul Său ca țel al nostru, scopul Său ca scop al nostru. Iată de ce Pavel și-a încurajat adesea cititorii să trăiască într-un mod „vrednic,” un mod care reflectă caracterul Împăratului și al împărăției Sale.

După ce am analizat câteva moduri prin care-L putem onora pe Împărat, ar trebui să trecem la strategia lui Pavel de zidire a împărăției. Exact așa cum Dumnezeu ne cere închinarea și ascultarea din dragoste, El ne cere și să-L ajutăm să-Și extindă și să-Și mărească împărăția pământească.

ZIDIREA ÎMPĂRĂȚIEI

Pentru a ne ajuta să înțelegem cum să zidim împărăția lui Dumnezeu pe pământ, Pavel a folosit un număr de figuri de stil. Fiecare dintre acestea ne ajută să înțelegem cum trebuie să se raporteze unul la altul și la Hristos cetățenii împărăției lui Dumnezeu, precum și cum trebuie să colaborăm pentru creșterea împărăției lui Dumnezeu. Vom menționa două asemenea figuri de stil, începând cu comparația pe care o face Pavel între împărăție și templul lui Dumnezeu.

Iată cuvintele rostite de Pavel către creștinii neevrei în Efeseni 2:19-22:

Sunteți ... oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheagată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul (Efeseni 2:19-22).

Pavel a spus că creștinii neevrei sunt cetățeni cu drepturi depline în împărăția lui Dumnezeu, având un statut egal cu cetățenii creștini evrei. Și, pentru a accentua acest lucru, el a descris împărăția lui Dumnezeu ca pe o clădire în care fiecare creștin este o piatră.

În această figură de stil, Hristos are superioritatea, fiind piatra din capul unghiului temeliei, cea pe care stau toate celelalte pietre, în care este unită întreaga clădire. Apostolii și profeții dețin poziții de mare autoritate sub Hristos, fiind chemați în mod special ca reprezentanți ai Săi. Toți ceilalți creștini suntem pietre în clădire, fără vreo

deosebire între noi.

Scopul acestei clădiri a fost să devină locuința lui Dumnezeu, pentru ca El să poată locui în mijlocul poporului Său. Poporul Israelului a realizat o astfel de binecuvântare în Vechiul Testament, în special prin Templul de la Ierusalim, așa cum a declarat Solomon în capitolul 6 din 2 Cronici. Însă Vechiul Testament a spus, de asemenea, că și neevreii vor locui până la urmă în prezența lui Dumnezeu.

De exemplu, iată cuvintele lui Dumnezeu din Isaia 66:19-20:

Ei vor vesti slava Mea printre neamuri. Vor aduce pe toți frații voștri din mijlocul tuturor neamurilor, ca dar Domnului ... la muntele Meu cel sfânt, la Ierusalim (Isaia 66:19-20).

În acest pasaj, Dumnezeu a spus că atunci când va restaura împărăția Israelului—lucru pe care a început să-l facă în Noul Testament prin Isus—israeliții se vor întoarce la Templul din Ierusalim pentru a se închina Domnului. Și, un fapt izbitor, neevreii vor veni împreună cu ei, aducându-i de fapt pe israeliți la Dumnezeu ca jertfă sfântă din partea națiunilor.

Așadar, atunci când Pavel a spus că atât evreii, cât și neevreii, vor locui în prezența lui Dumnezeu ca Templu al Său, s-a referit la faptul că împărăția lui Dumnezeu se îndrepta spre țelul ei final. Acest lucru însemna că binecuvântările împărăției lui Dumnezeu se estingeau acum la toate rasele. Dar atunci de ce a folosit Pavel tocmai această figură de stil? El a folosit-o în mod adecvat pentru a încuraja reconcilierea rasială între evreii și neevreii din biserică.

Pe vremea lui Pavel, unii creștini evrei au perpetuat ideea că evreii sunt superiori neevreilor, întrucât erau poporul ales al lui Dumnezeu. Ei se bucuraseră atâta vreme de un tratament preferențial din partea lui Dumnezeu, încât începuseră să creadă că îl merită.

Însă adevărul este că întreaga omenire, evrei și neevrei deopotrivă, este pierdută fără Hristos. Niciunul dintre noi nu e vrednic nici măcar puțin de binecuvântare; toți merităm să fim condamnați. Doar Hristos e vrednic de binecuvântare. Slavă Domnului că, fiind uniți cu El, Dumnezeu ne socotește și pe noi vrednici de binecuvântare.

Așadar astăzi, când zidim împărăția lui Dumnezeu trebuie să ne concentrăm atenția asupra imaginii de ansamblu a cinstirii lui Dumnezeu și a vieții trăite în prezența Sa, precum și a strădaniei de a mări slava lui Hristos și nu pe a noastră. Și trebuie să fim smeriți unii față de alții, recunoscând că niciun credincios nu este mai vrednic de binecuvântare decât oricare altul.

Evident, asta înseamnă că barierele rasiale și etnice care există în biserică în ziua de azi trebuie dărâmate. Dar mai înseamnă și că trebuie să ne pocăim de alte căi prin care ne dezbinăm unii de alții sau ne înălțăm pe noi înșine în detrimentul altora. Poate că cei din conducerea bisericii noastre se consideră mai importanți decât laicii, sau poate că îi tratăm pe creștinii înstăriți cu mai mult respect decât pe cei săraci. Poate că ne prețuim atât de mult adunarea locală sau confesiunea, încât îi privim de sus pe cei din alte biserici și căutăm să lucrăm independent de ei, atunci când zidim împărăția lui Dumnezeu. În toate aceste cazuri, Pavel ne învață că trebuie să ne lăsăm deoparte vanitatea și aroganța și să-i acceptăm pe toți credincioșii ca egali în împărăția lui Dumnezeu.

Oricât de folositoare a fost figura de stil cu templul, figura de stil pe care a folosit-o Pavel cel mai frecvent pentru a explica zidirea împărăției în epistola către

efesenii a fost cea a unui trup—și anume trupul lui Hristos, cu Hristos drept cap și toți credincioșii alcătuind împreună trupul Lui. Pavel a folosit această figură de stil în capitolele 1, 3, 4 și 5 pentru a extrage câteva aplicații.

El a prezentat această figură de stil în Efeseni 1:20-23 prin următoarele cuvinte:

[Dumnezeu] L-a înviat [pe Hristos] din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire ... El I-a pus totul sub picioare și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui (Efeseni 1:20-23).

La fel ca figura de stil cu templul, și aceasta a descris împărăția lui Dumnezeu: Hristos așezat ca Împărat în ceruri, domnind pentru binele poporului Său, biserica.

Pavel a continuat cu această ilustrație în Efeseni 3:6, adăugând:

Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea (Efeseni 3:6).

Accentul pus de Pavel pe reconcilierea rasială a fost din nou evident în acest pasaj. El a spus că toți creștinii evrei și neevrei sunt uniți cu Hristos și unul cu altul în Hristos și atât unii cât și ceilalți primesc binecuvântări numai datorită faptului că sunt părtași ai făgăduințelor în Hristos.

Ilustrația trupului lui Hristos este folosită cel mai mult însă în 4:1-16, unde Pavel discută despre ordinea ecleziastică din cadrul împărăției. Acolo el s-a concentrat în primul rând asupra pozițiilor de conducere, influență și autoritate din cadrul bisericii, ca mijloace prin care restul bisericii este împuternicit pentru lucrarea de slujire. El a spus că faptele bune pe care ni le-a pregătit Dumnezeu constau în mare parte în slujirea altora în scopul zidirii bisericii, pentru ca ea să devină o împărăție potrivită pentru a fi guvernată de Domnul universului. Iată cuvintele lui Pavel din Efeseni 4:11-13:

Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos (Efeseni 4:11-13).

Dumnezeu a pus în biserică lideri care trebuie să ne pregătească pe noi, ceilalți, pentru a ne sluji unii altora.

Iar acești lideri trebuie să călăuzească biserica spre două țeluri. Primul este să ajungem la „unirea credinței.“ Aici, Pavel s-a gândit la faptul că biserica trebuie să fie unită din punct de vedere doctrinar, având o înțelegere matură și corectă a evangheliei și nefiind mulțumită doar cu o înțelegere elementară a acesteia. Acest lucru este în concordanță cu rugăciunile precedente ale lui Pavel, ca Dumnezeu să-i facă în stare pe cititorii săi să înțeleagă binecuvântările împărăției lui Dumnezeu în Hristos.

Cel de-al doilea țel este ajungerea la „înălțimea staturii plinătății lui Hristos.“

Acest țel are o sferă de aplicare cosmică; înseamnă aducerea întregii creații sub domnia lui Hristos, așa cum a spus Pavel în Efeseni 1:10. Oricât de surprinzător ar suna, printr-o conducere corespunzătoare a bisericii și printr-o slujire dedicată în rândul creștinilor, întregul univers poate fi adus sub domnia lui Hristos.

Pavel a continuat această figură de stil în Efeseni 4:15-16, unde a explicat câteva lucruri specifice pe care liderii bisericii trebuiau să-i învețe pe oameni să le facă:

Ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine închegat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste (Efeseni 4:15-16).

Pe măsură ce fiecare lider al bisericii rostește adevărul în dragoste către trupul bisericii, trupul învață acel adevăr. Rezultatul este că fiecare creștin îi poate sluji pe alții în mod semnificativ, făcând fapte de slujire și încurajare. Dar vă rog să observați și altceva: dragostea trebuie să caracterizeze atât învățătura liderului, cât și lucrarea de slujire a bisericii.

Așa cum dragostea lui Dumnezeu față de noi și dragostea noastră pentru El sunt definite în primul rând prin loialitatea și dedicarea noastră în Împărăție, și dragostea noastră pentru alți creștini este definită la fel. Dragostea noastră pentru aproapele nostru nu este atât un sentiment de legătură personală, cât mai degrabă o consacrare și o dăruire loială care caută binele acestuia, chiar dacă nu îl cunoaștem în mod personal.

Dar această dragoste nu este o simplă cooperare sau un sinergism, ci ea înțelege că și ceilalți credincioși fac parte din moștenirea lui Hristos. Hristos a fost dispus să moară pentru ca ei să fie ai Lui și El primește slavă și cinste pentru faptul că ei Îi aparțin. Acest lucru ar trebui să ne inspire să îi prețuim și noi mai mult și să depunem efortul necesar pentru a le sluji.

După ce am explorat subiectul cinstirii Împăratului și cel al zidirii împărăției, ar trebui să trecem la subiectul nostru final: cucerirea cosmosului. Isus este Împărat peste biserică în clipa de față, însă vine o zi în care Își va birui toți vrăjmașii și va domni peste întregul univers.

CUCERIREA COSMOSULUI

După cum am văzut, împărăția lui Dumnezeu coexistă sau se suprapune în prezent cu veacul acesta, al păcatului și al morții. În acest timp, forțele lui Dumnezeu—inclusiv biserica Sa—luptă împotriva împărăției demonilor și a omenirii căzute. Isus însă va reveni în cele din urmă și, când se va întâmpla acest lucru, va aduce judecata finală asupra vrăjmașilor Săi, zdrobindu-le pe vecie capacitatea lor de a I se împotrivi. Victoria finală asupra puterilor întunericului este sigură; dar până în ziua aceea suntem obligați să stăm în picioare și să luptăm împotriva lor.

Chiar și în veacul acesta al păcatului și al morții noi avem avantajul în bătălia contra forțelor demonice. După cum am văzut, Împăratul nostru stă deja în putere și autoritate deasupra lor și noi suntem așezați împreună cu El. Dumnezeu ne-a salvat deja

de sub dominația lor malefică și ne-a readus la o stare de binecuvântare în împărăția Sa. El ne-a împuternicit prin Duhul Său cel Sfânt să ținem piept celor mai cumplite atacuri pe care le pot plănuți vrăjmașii noștri. Iată cuvintele lui Pavel din Efeseni 6:13, 16:

De aceea, luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul ... Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău (Efeseni 6:13, 16).

Prin harul și Duhul Său, Dumnezeu ne dă puterea de a ne împotrivi hoardelor demonice.

Și nu numai atât. Numeroasele binecuvântări pe care le primește biserica dovedesc demonilor că înfrângerea lor este sigură. De fapt, Pavel a mers până acolo încât a spus că însăși existența bisericii stă ca mărturie a osândirii tuturor vrăjmașilor lui Dumnezeu. Iată cuvintele lui Pavel din Efeseni 3:8-11:

Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile; pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru (Efeseni 3:8-11).

Încă înainte de crearea omenirii, Dumnezeu a plănuit să Își folosească biserica pentru a-Și descoperi slava în fața vrăjmașilor Săi demonici. Dar a ținut secret acest lucru până în vremea lui Hristos. Însă acum, că Hristos a venit, Dumnezeu folosește biserica pentru a-Și demonstra înțelepciunea și puterea în fața tuturor vrăjmașilor Săi. El ține biserica drept exemplu al abilității Sale de a birui chiar și cele mai mari uneltiri ale diavolului, ca dovadă a puterii Sale de a împăca toate lucrurile cu Sine. În fond, dacă El poate răscumpăra rasa umană din stricăciunea adusă de păcat, dacă ne poate împăca până și unul cu altul și cu El, atunci nu există niciun lucru pe care să nu-l poată face.

Dar noi nu suntem doar expuși în vitrină, ci biserica este și trofeul lui Dumnezeu; noi suntem comoara pentru care S-a luptat și pe care a câștigat-o din împărăția vrăjmașilor Săi. Noi suntem poporul pentru mântuirea căruia Dumnezeu controlează istoria, preaiubita mireasă pentru care Isus Și-a dat viața, pentru a o ocroti și a o cununa cu El. Iată descrierea făcută de Pavel lui Hristos și bisericii în Efeseni 5:23-27:

Căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este Capul Bisericii ... Hristos [a iubit] Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea ... ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană (Efeseni 5:23-27).

Dumnezeu ne iubește și ne prețuiește, iar în procesul de împăcare a tuturor lucrurilor cu Sine și de reînnoire și curățire a cosmosului, El începe cu noi. Și, de aceea, existența

bisericii, iertarea bisericii și sfințirea ei dovedesc că împărăția lui Dumnezeu a început. Iar dacă a început, atunci va fi și desăvârșită în mod sigur. Când se va întâmpla acest lucru, demonii vor fi distruși complet, iar domnia lui Hristos va fi absolută. După cum scrie Pavel despre Hristos în Efeseni 1:22-23:

El l-a pus totul sub picioare și l-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce îndeplinește totul în toți (Efeseni 1:22-23).

Aceste cuvinte ale lui Pavel sunt uimitoare: Hristos a fost înălțat ca Împărat al universului pentru ca biserica să poată fi binecuvântată. Noi suntem plinătatea Lui, trupul Lui.

Chiar dacă Hristos e vrednic să domnească datorită statutului și meritului Său, motivul pentru chiar domnește este că acest lucru ne binecuvântează pe noi. Prin urmare, faptul că biserica este binecuvântată—faptul că evreii și neevreii, soții și soțiile, părinții și copiii, stăpânii și sclavii sunt împăcați unii cu alții și cu Dumnezeu—este o dovadă în plus că Dumnezeu este puternic, bun și înțelept și că El a început reînnoirea cosmosului.

CONCLUZIE

În această lecție am studiat epistola circulară a lui Pavel adresată efesenilor. Am cercetat contextul care asigură cadrul scrisorii și am examinat structura și conținutul acesteia. În cele din urmă, am vorbit despre aplicabilitatea în zilele noastre a învățăturilor lui Pavel din această epistolă.

Scrisoarea adresată de Pavel efesenilor ne dă o lecție foarte importantă nouă, celor din ziua de azi. Ne învață că mântuirea nu înseamnă numai răscumpărarea unor persoane individuale din păcat, ci și zidirea, menținerea și propășirea în împărăția lui Dumnezeu. Pe măsură ce vom înțelege mai bine împărăția lui Dumnezeu, vom fi mai bine pregătiți pentru a ne opune vrăjmașilor ei, pentru a trăi așa cum Îi place lui Dumnezeu și pentru a obține binecuvântările Sale pentru noi și pentru frații noștri credincioși.